

HÀN-MẶC-TỬ

Thơ

HÀN-MẶC-TỬ

THƠ

Sống - Mối

MỤC-LỤC

	Trang
TỰA	7
THƠ ĐƯỜNG-LUẬT	
· <i>Dàn nguyệt</i>	11
<i>Buồn Thu</i>	12
<i>Nhớ Trường-xuyên.</i>	13
<i>Đêm không ngủ</i>	14
<i>Chùa hoang</i>	15
<i>Gái ở chùa</i>	16
<i>Một nửa trăng</i>	17
GÀI QUÊ	
<i>Tình quê</i>	21
<i>Bến-lên.</i>	22
<i>Âm-thầm</i>	23
ĐAU-THƯƠNG	
<i>Dalat trăng mờ</i>	27
<i>Tối tàn hôn</i>	28
<i>Huyền-ảo</i>	29 — 30
<i>Mùa xuân chín</i>	31
<i>Thời-gian</i>	32
<i>Đôi ta</i>	33
<i>Cao-hưng</i>	34
<i>Đầy thôn Vĩ-gia</i>	35
<i>Những giọt lệ</i>	36

	<i>Trang</i>
<i>Ghen.</i>	37
<i>Cuối Thu</i>	38
<i>Đàn ngọc</i>	39 — 40
<i>Lưu-luyến</i>	41 — 42
<i>Hãy nhập hồn em</i>	43
<i>Sầu vạn cổ</i>	44
<i>Nỗi buồn vô duyên</i>	45
<i>Muôn năm sầu-thảm</i>	46
<i>Trường lương-lư</i>	47 — 48
<i>Ngủ vùi trắng</i>	49
<i>Trút linh-hồn.</i>	50
<i>Một miêng trắng.</i>	51
<i>Biền hồn ta.</i>	52
<i>Hồn là ai</i>	53
<i>Có-liêu</i>	54
<i>Sáng-láng</i>	55
<i>Hồn lìa khỏi xác</i>	56 — 57
<i>Siêu-thoát</i>	58
<i>Ngoài vũ-trụ</i>	59 — 60
<i>Khói-hương tan</i>	61

XUÂN NIÊU Ỗ

<i>Thay lời tựa.</i>	65 — 66
<i>Ra đời</i>	67 — 68
<i>Điềm lạ.</i>	69
<i>Nguồn thơm</i>	70 — 71
<i>Xuân đầu tiên</i>	72
<i>Đêm xuân cầu-nguyện</i>	73 — 74
<i>Nhớ-thương</i>	75
<i>Thánh-nữ đồng-trình Maria</i>	76 — 77 — 78
<i>Này đây lời ngọc song song</i>	79
<i>Say chết đêm nay</i>	80
<i>Phan-thiết I Phan-thiết</i>	81 — 82
<i>Đừng cho lòng bay xa.</i>	83 — 84

TỰA

Ai nói vườn trăng là nói vườn mơ. Ai nói bến mộng là nói bến tình. Người thơ là khách lạ đi giữa nguồn trong-trẻo.

Trên đầu Người là cao cả, vô biên và vô lượng; chung-quanh người là mơ-nhưn với yêu-dương vây phủ bởi trüm giáy quyến-luyến — làm bằng êm-dịu, làm bằng thanh-bai... Gió phượng mỗ đầy-đưa Người đến bờ xa-lạ, đầy trinh-tiết và đầy thình-sắc. Người dừng lại để hái những lá tình-hoa. Người nín lặng để mà nghe tiếng trăng reo vang vang như tiếng châu-báu vỡ lở. À ra Người cũng đại-dội hốt vàng rơi bọc trong vạt áo.

Tri Người đã dâng cao và thơ người dâng cao hơn nữa. Thì ra Người đang say-sưa đi trong Mơ-tróc, trong Huyền-diệu, trong Sáng-láng và vượt hẳn ra ngoài Hư-linh...

. . .

Tôi làm thơ ?

Nghĩa là tôi nhấn một cung đàn, bấm một đường tơ, rung-rinh một làn ánh-sáng.

Anh sẽ thấy hơi đàn lả-lướt theo hơi thở của hồn tôi và chìm theo những sóng điện nóng ran trұл xuống bởi năm đầu ngón tay uyên-chuyên.

Anh sẽ run theo khúc ngân-ngã của tơ đồng, sẽ đề mịch cho giai-âm rền-rĩ nuôi không ngưng.

Và anh sẽ cảm-giác lạ, nhìn không chớp mắt khi một tia-sáng xôn-xao tại có vì Sao sớm. Những thứ ấy là âm-diệu của thơ tôi, âm-diệu thường-lịng tạo ra trong khi máu cuồng rền vạm dưới ngòi bút.

Tôi làm thơ ?

Nghĩa là tôi yếu đuối quá ! Tôi bị cảm-dở. Tôi phản lại tất cả những gì mà lòng tôi, mau tôi, hồn tôi đều hết sức giữ bí-mật.

Và nghĩa là tôi đã mất tri, tôi phát điên.

Nàng đánh tôi đau quá, tôi bật ra tiếng khóc, tiếng gào, tiếng rú... Có ai ngăn-cản được tiếng lòng tôi ?

. . .

Tôi đã sống mãnh-liệt và đầy-đủ. Sống bằng tim, bằng phổi, bằng máu, bằng lệ, bằng hồn. Tôi đã phát-triển hết cả cảm-giác của Tình-yêu. Tôi đã vui, buồn, giận, hờn đến gần đứt sự sống.

! ! !

Thôi mời cô cứ vào...

Ánh-sáng lạ trong thơ tôi sẽ làm cho gò mà cô đỡ gặc. Và một khi cô đã vào là cô sẽ lạc, vì vườn thơ tôi rộng rinh, không bờ-bến. Càng đi xa càng ớn-lạnh...

HÀN MẶC TỬ

THƠ ĐƯỜNG LUẬT

ĐÀN NGUYỆT

Hỏi chơi mấy tuổi ? Đáp mười lăm.
Non nước từng phen nổi tiếng-lăm.
Bạc-mạng đàn chơi đau nửa kiếp,
Đồng-tâm tơ buộc chặt quanh năm.
Chường mình trước án trông đầy-độn,
Nếp mặt trong hoa nói thĩ-thầm.
Mười khúc đoạn-trường say chưa tỉnh,
Thuyền ai thấp-thòm muốn ôm cầm !

BUỒN THU

Ap-úng không ra được nửa lời
Tĩnh thu bi-thiết lắm thu ơi !
Vội-vàng cánh nhạn bay đi trót,
Hiu-hắt hơi may thoảng lại rồi...
Năm gáng đã không thành mộng được,
Ngâm tràn cho đỡ chút buồn thôi.
Ngàn trùng bóng liễu trông xanh ngắt,
Cảnh sắp về đông mắt lệ rơi.

NHỚ TRƯỜNG-XUYÊN

Trường-xuyên ơi ! Trường-xuyên ơi !
Viết chẳng nên câu nói ghen lời.
Mây nước bao-la tình lảng-lặng
Gió sương mờ-mịt nhớ chơi-vơi.
Tương-tư mộng thấy năm canh mộng,
Luyến-ái trời vương bốn phía trời.
Đây nhớ đây thương mình tẻ quá
Có ai khăng-khít lại quên ai !

ĐÊM KHÔNG NGỦ

Non sông bốn mặt ngủ mơ-màng,
Thức chỉ mình ta dạ chẳng an.
Bóng nguyệt leo song sờ-sẫm gối
Gió thu lọt cửa cọ-mài chần.
Khóc giùm thân-thế hoa rơi lệ,
Buồn giúp công-danh đế dạo đàn,
Chối dậy nô-m-na vài điệu cũ
Năm canh tâm-sự vẫn chưa tàn...

CHÙA HOANG

Chùa không sự tưng cảnh buồn teo l
Cốt phật còn đây chuỗi-phật đầu ?
Réo-rát cành thông thay kệ đọc,
Lập-loè bóng đóm thế đèn treo.
Hương rầu khói lạnh nằm ngơ-ngác,
Vách chán đêm sông đứng dãi-dầu.
Fú cũng trơ gan cùng tuế-nguyệt...
Quanh thềm khác-khoài giọng quỳên kêu.

GÁI Ở CHÙA

Rừng thiền thấp-thoáng dạng quần thoa
Khuê-các trâm-anh cũng rúa à ?
Mùi tục chưa chi mà vội chán !
Cuộc đời mới thế đã lo xa !
Nhặt mùi son-phấn say mùi đạo,
Chán cảnh phiền-ba mến cảnh chùa.
Dì nguyệt trổ-trêu lòng dạ thiềm !
Trăm năm nữ đề thiệt-thời hoa !

MỘT NỬA TRĂNG

Hôm nay có một nửa trăng thôi,
Một nửa trăng ai cắn vỡ rồi l
Ta nhớ mình xa thương đứt ruột l
Gió làm nên tội buổi chia-phôi l

GÁI QUÊ

TÌNH QUÊ

Trước sân anh thơ-thần,
Đăm đăm trông nọn về ;
Mấy chiều còn phiêu-bạt
lang-thang trên dỗi quê ;
Gió chiều quên ngừng lại,
Giòng nước luôn trôi đi...
Ngàn lau không tiếng nói
Lòng anh dường dề-mê.
Cách nhau ngàn vạn dặm
Nhớ chi đến trăng thề.
Dầu ai không mong đợi,
Dầu ai không lắng nghe,
Tiếng buồn trong sương đục,
Tiếng hờn trong lũy tre.
Dưới trời thu man-mác
Bàng-bạc khắp sơn khô.
Dầu ai trên bờ liễu
Dầu ai dưới cành lê...
Vội ngày xanh hò-hững
Cố quên tình phu-thê,
Trong khi nhìn mây nước
lòng xuân cũng náo-nề...

BẾN-LỄN

Trăng nằm sóng-soài trên cành liễu,
Đợi gió đông về để lả-lơi.
Hoa lá ngây tình không muốn động
Lòng em hồi-hộp, chị Hằng ơi !

Trong khóm vi-lau rào-rạt mãi...
Tiếng lòng ai nói sao im đi ?
Ô kìa, bóng nguyệt tràn-trường tằm,
Lộ cái khuôn vàng dưới đáy khe...

Vô tình để gió hôn trên má
Bến-lẽn làm sao lúc nửa đêm.
Em sợ lang-quân em biết được,
Nghĩ-ngờ tới cái tiết-trình em.

ÂM - THÂM

Từ gió xuân đi gió hạ về,
Anh thường gởi-gắm mỗi tình quê
Bên em, mỗi lúc trên đường cái,
Hóng mát cho lòng được thỏa-thuê.

Em có ngờ đâu trong những đêm
Trăng ngà giãi bóng, mặt hồ êm,
Anh đi thơ-thần như ngây-dại,
Hứng lấy hương nồng trong áo em...

Bên khóm thùy-dương em thướt-tha.
Bên này bờ liễu anh trông qua,
Say-mơ vương phải mùi hương ướp,
Yêu cái môi hường chẳng nói ra...

Độ ấy xuân về em lớn lên,
Thấy anh em đã biết làm duyên.
Nhưng thời-gian vẫn trôi đi mãi,
Yêu-dấu lòng anh ôm hận riêng.

ĐAU THƯƠNG

DALAT TRĂNG MỜ

Đây phút thiêng-liêng đã khởi đầu :
Trời mơ trong cảnh thực huyền mơ !
Trăng sao đắm-đuối trong sương nhạt,
Như đón từ xa một ý thơ.

Ai hãy làm thinh chớ nói nhiều,
Đề nghe dưới đáy nước hồ reo ;
Đề nghe tơ liễu run trong gió,
Và đề xem trời giải nghĩa yêu...

Hàng thông lấp-loáng đứng trong im,
Cành lá in như đã lộng chìm.
Hư thực làm sao phân-biệt được !
Sông Ngân-hà nổi giữa màn đêm.

Cả trời say nhuộm một màu trăng,
Và cả lòng tôi chẳng nói rằng.
Không một tiếng gì nghe động-chạm,
Dẫu là tiếng vỗ của sao băng...

TỐI TÂN HÔN

Là sợi đường tơ dẫu quá trắng,
Là bao nhiêu ngọc cũng chưa bằng,
Cả và thế-giới như không có :
Một vẻ yêu là một vẻ tân.

Đã có khi nào cô ước-mơ
Rồi đây khai mạc cuộc đời thơ...
Bằng đêm hôm ấy, êm như rót
Lời mật vào tai ngọt sùng-sờ !

Nhưng cái gì thơm đã tối kè,
Tôi e tình-tứ bớt say-mê,
Không còn ý-nhị ban đầu nữa ;
Sẽ chán-chường và sẽ chán-chê.

Cho nên tôi tưởng tối tân hôn
Chưa tới, còn xa để được buồn...
Đề sống trong niềm thương-nhớ đã,
Đề còn mườn-tượng đến giai-nhân.

HUYỀN-ẢO

Mới lón lên trăng đã then-thò,
Thơm như tình-ái của ni-cô.
Gió say lướt-mướt trong màu sáng.
Hoa với tôi đều cảm-động sơ.

Đang khi màu-nhiệm phủ ban đêm,
Có thứ gì rơi giữa khoảng im
— Rơi tự thượng tầng không-khí xuống,
Tiếng vang nhè-nhẹ dội vào tim.

Tôi với hồn hoa vẫn nín thịnh,
Ngắm-ngăm trao đổi những ân-tình,
Đề thêm ấm-áp nguồn tư-tưởng,
Đề bóng trời khuya bớt giật mình.

Từ đầu canh một đến canh tư,
Tôi thấy trăng mơ biến-hóa như
Hương-khói ở đâu ngoài xứ mộng,
Cứ là mỗi phút mỗi nên thơ.

Ánh trăng mỏng quá không che nổi,
Những vẻ xanh xao của mặt hồ ;
Những nét buồn buồn tơ liễu rủ ;
Những lời năn-nỉ của hư-vô.

Không-gian đầy-đặc toàn trăng cả :
Tôi cũng trăng mà nàng cũng trăng.
Mỗi ảnh mỗi hình thêm phiêu-diêu,
Nàng xa tôi quá nói nghe chẳng ?

MÙA XUÂN CHÍN

Trong làn nắng ửng khói mơ tan.
Đôi mái nhà tranh lấm-tấm vàng.
Sột-soạt gió trêu tà áo biếc,
Trên giàn thiên-lý — Bóng xuân sang.

Sóng cỏ xanh tươi gợn tới trời.
Bao cô thôn-nữ hát trên đồi ;
— Ngày mai trong đám xuân xanh ấy,
Có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi.

Tiếng ca vút-vèo lung-chùng núi,
Hồn-hồn như lời của nước mây.
Thăm-thĩ với ai ngồi dưới trúc,
Nghe ra ý-vị và thơ-ngây.

Khách xa, gặp lúc mùa xuân chín,
Lòng trí băng-khuyết sức nhớ làng :
— « Chị ấy năm nay còn gánh thóc
Dọc bờ sông trắng nắng chan chan ?... »

THỜI-GIAN

Còn đâu tráng-lệ những thời xanh,
Mùi-vị thơm-tho một ái-tình.
Đố kiếm cho ra trong lớp bụi
Ít nhiều hơi-hám của kiên-trinh.

Đừng tưởng ngàn xưa còn phảng-phất
Nơi làn gió nhẹ lúc ban đêm.
Hồn xưa tự ấy không về nữa :
Ở cõi hư-vô dấu đã chìm.

Chỉ có trăng sao là bất diệt,
Cái gì khác nữa thay đi qua.
Tây Thi nàng hỏi bao nhiêu tuổi,
Vẻ đẹp mê tôi vẫn nồn-nà ?

Tôi lạy muôn vì tinh-tú nhé,
Xin đừng luân-chuyển đề thời-gian
Chậm đi, cho kẻ tôi yêu-dấu
Vẫn giữ màu tươi một mỹ-nhân.

ĐÔI TA

.

Mà anh hay em trong tim đều rạn,
Đều chôn sâu hình-ảnh một người mơ l
Bây giờ đây quẩn-quít, hiện bây giờ
Chỉ biết có đôi ta là đang sống,
Đang cho nhau ngọt-ngào và đang mộng ;
Cố làm lơ không biết đến thời-gian,
Đến bông hoa tàn-tạ với trăng ngàn,
Đến những tình-duyên chung quanh thất vọng ;
— Nhiều hành-tinh tan đi vì đã lỏng.
Ôi muôn năm ! Giấc mộng đã đời chưa ?

Lúc ấy sóng triều rền-rĩ chưa bưa.
Cứ nhắm mắt, cứ yêu nhau như chết,
Cứ sàng-sốt, tê-mê và rủ liệt,
Đừng nghe chi âm-hưởng địa-cầu đang
Vỗ toang ra từng mảnh, cả không-gian,
Cả thời-gian, từ tạo thiên lập địa.
Đều trộn-trạo, điều-hòa và xí-xóa,
Thành hư-không như tình-ái đôi ta...

CAO-HỨNG

Tôi làm trăng cò-độ,
Lượng trời rộng bao-la.
Tôi làm Tô đông Pha
Đàn tương-tư lạc điệu.

Thơ tôi thương huyền-diệu.
Mọc lên đạo từ-bi.
Tôi bắt chước Hi Di
Ngủ một trăm ngày dậy.

Xem mặt trời đang cháy
Là diêm có tiên-tri.
Tôi thấy nàng Tây Thi
Giật sa trên bàn thạch.

Tôi yêu trời nguyệt-bạch,
Tôi say màu thanh-thiên,
Tôi ung ở thuyền-quyên
Ở trong pho tình-sử.

Cho tôi hoa đèn ngự,
Cho tôi lòng ni-cô,
Xuân trên má nường Thơ
Ngon như tình mới cần.

ĐÂY THÔN VĨ-GIÀ

Sao anh không về chơi thôn Vĩ ?
Nhìn nắng hàng cau nắng mới lên.
Vườn ai mướt quá, xanh như ngọc
Lá trúc che ngang mặt chữ điền.

Gió theo lối gió, mây đường mây,
Dòng nước buồn thiu, hoa bắp lay...
Thuyền ai đậu bến sông Trăng đó,
Có chở trăng về kịp tối nay ?

Mơ khách đường xa, khách đường xa,
Áo em trắng quá nhìn không ra...
Ở đây sương-khói mờ nhân-ảnh,
Ai biết tình ai có đậm-đò ?

NHỮNG GIỌT LỆ

Trời hỡi, bao giờ tôi chết đi ?
Bao giờ tôi hết được yêu-vì,
Bao giờ mặt nhật tan thành máu,
Và khối lòng tôi cứng tạ si ?

Họ đã xa rồi khôn níu lại,
Lòng thương chưa đã, mến chưa bùa...
Người đi, một nửa hồn tôi mất,
Một nửa hồn tôi bỗng dại-khờ.

Tôi vẫn còn đây hay ở đâu ?
Ai đem tôi bỏ dưới trời sâu ?
Sao bông phượng nở trong màu huyết,
Nhỏ xuống lòng tôi những giọt châu ?

GHEN

Ta ném mình đi theo gió trăng :
Lòng ta tản khắp bốn phương trời.
Cửu trùng là chốn xa-xôi lạ,
Chim én làm sao bay đến nơi ?

Ghiếc tàu chờ cả một đêm trăng,
Muôn ánh sao ngời chói thẳng băng.
Muôn sợi hương-trầm say bối-rối,
Muôn vòn thần-thánh sống cao-sang.

Giây-phút, ôi chao ! nguồn cực lạc,
Tình tôi ghen hết thú vô biên.
Ai cho châu-báu, cho thịnh-sắc ;
Miệng lưỡi khô-khan hết cả thềm.

CUỐI THU

Lạ trời ai dệt với ai căng,
Ai thả chim bay đến Quảng-hàn,
Và ai gánh máu đi trên tuyết,
Mảnh áo da cừu ngấm nở-nang.

Mây vẽ hàng-hò sa-sổ lệ,
Là nguồn ly-biệt giữa cô-đơn.
Sao không tô-điểm nên sương-khói,
Trong cõi lòng tôi buổi chập-chờn.

Đây bãi cô-liêu lạnh hững-hờ,
Vội buồn phơn-phớt, vắng trơ-vơ.
Cây gì mảnh-khảnh run cầm-cột,
Điềm báo thu vàng gầy xác-xơ.

Thu héo nức thành những tiếng khô.
Một vì sao lạ mọc phương mô?
Người thơ chưa thấy ra đời nhỉ?
Trình-bach ai chôn tận đáy mồ?

ĐÀN NGỌC

Điện Hàm-chương mai hoa còn rớt ngọc,
Xiêm-nghe nàng ven-vén đề hương lay,
Nốc đi cho làn phấn điểm màu say,
Cho rúng động toàn thân người rớm khóc.

Rồi muôn xuân đã nư chiều thồn-thức,
Đều run lên như thề tấm hồn mơ.
Ai reo chi thương-tiết giữa đường tơ,
Cho lỡ-dở vang lên từng tiếng nấc!

Nguồn sáng-láng lơ đi trong sự thật,
Trong ảo-huyền và trong cả mê-ly.
Ai nữ nào cắt-nghe tới hàng mi:
Là ứ lại, là trào ra nước mắt.

Bằng trăm tiếng vẽ ra trăm màu-sắc,
Vội đôi tay nàng trút hết đề-mê.
Dạ-lan-hương bùng mở cánh e-dè,
Trong khúc nhạc rên đều hơi gió mát.

Đàn ngọc đã rít lên chiều nả-nớt,
Tôi kêu-rêu van-khóc lạy nàng thôi !
Hãy uống đi cốc rượu ngấm đầy hơi,
Chan-chứa vị nồng-say đêm hợp cần.

Nàng ! Lạy Nàng ! hãy nghe tôi cầu-khẩn :
Hãy khoan tay cầm lại trí tương-tư,
Đang chòn-vòn trong nguồn sáng ngất ngư,
Đang lướt-mướt ở trong màu hoa-lệ.

Trên cung bực hăm mau niêm ngọc kê,
Vội lòng run ngưng hết cả thanh-âm,
Cho lững-lờ chói-vội điệu phong-cầm,
Cho tôi bớt bồi-hồi trong một phút.

LƯU - LUYẾN

Chứa gặp nhau mà đã biệt-ly,
Hồn anh theo dõi bóng em đi.
Hồn anh sẽ nhập trong luồng gió,
Lưu-luyến bên em chẳng nói gì.

Thơ em cũng giống lòng em vậy,
Là nghĩa thơm-tho như ánh trăng,
Mềm-mại như lời tơ liễu rủ,
Âm-thầm trong áng gió bấn-khoăn.

Anh đã ngâm và đã thuộc lòng
Cả người rung-động bởi thương-đau,
Bởi vì mê-mẩn vì khoan-khoái,
Anh cần lời thơ để máu trào...

Lời thơ ngậm cứng, không rền-rĩ,
Mà máu tim anh vọt lóng-lai.
Thơ ở trong lòng reo chẳng ngớt,
Tiếng vang tha-thiết dội khắp nơi.

Em đã nghe qua, em đã hay,
Tình anh sao phải chứng mê-say,
Anh điên anh nói như người dại
Van lạy không-gian xóa những ngày...

Những ngày đau-khò nhuộm buồn-thiu,
Những áng mây lam cuốn dập-dìu,
Những mảnh nhạc vàng rơi lả-tả,
Những niềm run-rầy của đêm yêu.

Anh đứng cách xa hàng thế-giới,
Lặng nhìn trong mộng miệng em cười.
Em cười anh cũng cười theo nữa,
Đề nhán hồn em đã tới rới.

HÃY NHẬP HỒN EM

Đừng nhắc-nhở tên anh ngoài lỗ miệng,
Vì gió hương nghe được rì thầm hoa.
— Lột mắt rồi tâm-sự của đôi ta
Chưa hề nói cho một ai nghe biết,
Chưa hề dặn ngày mai rồi tiễn-biệt,
Chưa khi nào đọc đến chữ chia-ly.

Bỗng đêm nay, trước cửa bóng trăng quỳ,
Sấp mặt xuống uốn mình theo dáng liễu.
Lời nguyện gắm xanh như màu huyền-diệu,
Nào-nè lòng viễn-khách giữa cơn mơ.
Trời từ-bi cảm-động ứa sương mờ,
Sai gió lại lầy hồn trong kẽ lá
Trăng choáng-váng với hoa tàn cùng ngã
Anh đoán chừng cơn ấy em ngắt đi.

Khờ lòng chưa, em hỡi ! Mộng tình si
Cuồng-dại quá, khiến nước mây sừng-sượng.
Nhưng qua rồi những phút-giây tư-tưởng,
Anh nhìn trăng lòn-lén đậu ngành cao.
Phải giờ này đang lúc em chiêm-bao,
Vì chính giờ này anh đang yêu thiệt,
— Em, hãy nhập hồn em trong bóng nguyệt.

SÀU VẠN CỒ

Lòng ta sầu-thảm hơn mùa lạnh,
Hơn hết u-buồn của nước mây,
Của những tình duyên thương lỡ-dỡ,
Của lời rên-siết gió heo may.

Cho ta nhận lấy không đền-đáp,
Ơn trọng thiêng-liêng xuống bởi trời,
Bằng tiếng kêu-gào say chấn-choáng,
Bằng tim, bằng phổi nóng như sôi.

Và sóng buồn dâng ngập cả hồn,
Lan-tràn đến bến mộng tân hôn.
Khoé cười nức-nở nơi đầu miệng,
Là nghĩa, trời ơi, nghĩa héo don.

NỖI BUỒN VÔ DUYÊN

Sầu lên cho tới ngàn khơi,
Ai đâu ráo lệ, chưa lời nói ra.
Chiều nay tàn-tạ hồn hoa,
Nhớ Thương Thương quá xót-xa tâm-bào !
Tiếng buồn đem trộn tiêu-tao,
Bóng em chồn-chợ trong bao nhiêu màu.
Nghe ai xé lạo mà đau,
Gió than niềm gió biết đâu hẹn-hò !
Đừng ai nói đề thương cho...
Lỡ ra lạnh-nhật đèn-bù sao cam.
Chiều nay chẳng có mưa dầm,
Mình sao nước mắt lại đầm-đìa tuôn ?
Ồ ra lụy ngọc nôn nôn,
Có bao giờ hết nỗi buồn vô duyên !

MUÔN NĂM SÀU-THẨM

Nàng hơi nàng muôn năm sàu-thẩm,
Nhớ thương còn một nắm xương thôi !
Thân tàn ma dại đi rồi,
Rầu-rầu nước mắt bồi-bồi ruột gan.
Nghe hơi gió ôm ngang lấy gió,
Tưởng chừng như trong đó có hương
Của người mình nhớ mình thương...
Nào hay gió tạt chẳng vương-vấn gì.
Nhớ lắm lúc như si như dại,
Nhớ làm sao bài-hoải tay chân !
Nhớ hàm răng, nhớ hàm răng,
Mà ngày nào đó vẫn khấn-khít nhiều.
Dẫu đau-đớn vì điều phụ-rầy,
Nhưng mà ta không lấy làm đều.
Trăm năm vẫn một lòng yêu,
Và còn yêu mãi rất nhiều, em ơi...

TRƯỜNG TƯƠNG TƯ

Hiều gì không ý-nghĩa của trời thơ,
Của hương hoa trong trăng nhìn-nhọt bầy,
Của lời cảm muôn vì sao áy-náy,
Hiều gì không em hỏi l hiểu gì không ?
Anh ngâm-ngã đề mở rộng cửa lòng,
Cho trăng xuân tràn-trề say chơi-với,
Cho nắng hường vẩn-vương muôn ngàn sợi,
— Cho em buồn, trời đất ứa sương khuya,
Đề em buồn, đề em nghiệm cho ra
Cái gì kết lại mới thành tình-tú ?
Và duyên-ương bởi đâu không đoàn-tụ ?
Và tình yêu sao lại dờ-dang chi ?
Và vì đâu, gió gọi giật lời đi ?
— Lời đi qua một chiều trong kẽ lá,
Một làn hương mới nửa lũng sa-ngã,
Anh ném rồi ý-vị của làn mơ.

Lệ Kiều ơi l em còn giữ ý thơ,
Trong đôi mắt mùa thu trong leo-lẻo,
Ở xa-xôi lặng nhìn anh khô-héo.
Bên kia trời, hãy chụp cả hồn anh.
Hãy van-lơn ở dưới chân Bàn-thành,
Cho yêu-ma muôn năm vùng trở dậy,

Náo không-gian cho lửa lòng bùng cháy,
Và đề cho kinh-động đến người tiên,
Đang say-sưa trong thế-giới Hảo-huyền,
Đang trũng-giồn ở trên sông Ngân-biển...

Anh rõ trước sẽ có ngày cách-biệt,
Ngó như gần, song vẫn thiết xa khơi l
Lau mắt đi, đừng cho lệ đầy vơi.
Hãy mượn-tượng một người thơ đang sống
Trong im-lìm, lẻ-loi trong dẫy động.
— Cũng hình như, em hỡi l động Huyền-không
Mà đêm nghe tiếng khóc ở đáy lòng,
Ở trong phổi, trong tim, trong hồn nữa.
Em cố nghĩ ra một chiều vàng úa,
Lá trên cành héo-hắt, gió ngừng ru :
« Một khối tình nức-nở giữa âm-u,
« Một hồn đau rả lãn theo hương-khói,
« Một bài thơ cháy tan trong nắng dội,
« Một lời run hơi-hóp giữa không-trung,
« Cả niềm yêu, ý nhớ, cỏ một vùng,
« Hóa thành vũng máu đào trong ác lặn ».

Đấy là tất cả người anh tiêu-tán,
Cùng trăng sao bàng-bạc xứ Say Mư,
Cùng tình em tha-thiết như văn thơ,
Ràng-rịt mãi cho đến ngày tận thế.

NGỦ VỚI TRĂNG

Ta không nhấp rượu,
Mà lòng ta say...
Vì lòng nao-nức muốn
Ghì lấy đám mây bay...
Té ra ta vốn làm thi-sĩ,
Khát-khao trăng gió mà không hay !
Ta đi bắt nắng ngừng, nắng reo, nắng cháy
Trên sóng cành, — sóng áo cô gì má đỏ hây hây...
Ta rình nghe niềm ý băng-khuâng trong gió lảng,
Vội là hơi thở nồng-nàn của tuổi thơ-ngây.
Gió nâng khúc hát lên cao vút,
Vần thơ uốn-éo lách rùng mây.
Ta hiểu ra rồi, trong một phút,
Lời tình chới-với giữa sương bay.

Tiếng vàng rơi xuống giếng,
Trăng vàng ôm bờ ao...
Gió vàng đang xao-xuyến,
Áo vàng hơi chị chưa chồng đã mặc đi đêm.
Theo tôi đến tuổi xa miền,
Cỏi thơ, cỏi mộng, cỏi niềm yêu-đương...

Mây trôi lơ-lửng trên giòng nước,
Đôi tay vốc uống quên lạnh-lùng.
Ngà nghiêng đôi cao bọc trăng ngủ,
Đầy mình lốm-đốm những hào-quang..

TRÚT LINH - HỒN

Máu đã khô rồi thơ cũng khô
Tình ta chết yểu tự bao giờ !
Từ nay trong gió, — trong mây gió,
Lời thắm-thương rền khắp nẻo mơ .

Ta còn trù-mến biết bao người
Vẻ đẹp xa-hoa của một trời,
Đầy lệ, đầy thương, đầy tuyệt-vọng.
Ôi ! giờ hấp-hối sắp chia-phôi !

Ta trút linh-hồn giữa lúc đây,
Gió sầu vô hạn nuôi trong cây...
— Còn em sao chẳng hay gì cả ?
Xin đề tang anh đến vạn ngày.

MỘT MIỆNG TRĂNG

Cả miệng ta trăng là trăng l
Cả lòng ta vô số gái hồng-nhan ;
Ta nhả ra dây một nàng,
Cho mây lộng-lờ, cho nước ngát-ngây,
Cho vì sao rụng xuống mái rừng say.
Gió thổi rào rào như lá đổ,
Suối gì trong-trắng vùn đồng-trinh.
Bóng ai theo dõi bóng mình,
Bóng nàng yêu-tinh.
Dịp cười như tiếng vỡ pha-lê...
Thưa, tôi không dám say-mê,
Một mai tôi chết bên khe ngọc-tuyền.
Bây giờ tôi đợi tôi điên,
Chấp tay tôi lạy cả miền không-gian.

Hẹn tôi tăng-sáng đi tìm mộng,
Mộng còn lường-vương bến xa mơ...
Tiếng gò gáy rụng trăng đầu hạ,
Tôi hoảng-hồn lên, giận sùng-sờ l

BIỂN HỒN TA

Máu tim ta tuôn ra làm biển cả,
Mà sóng lòng rồn-rập như mây trôi.
Sóng lòng ta tràn lan ngoài xứ lạ,
Dâng cao lên, cao tột tới trên trời.

Ôi, ta đã mưa ra từng búng huyết,
Khi say-sưa với lượn sóng triền-miên,
Khi nhận lấy trong thâm tâm cay-nghiệt,
Giọng hờn-đau trăm vạn nỗi-niềm riêng.

Ta muốn níu hồn ai đương hiện-hiện,
Trong lòng và đang tắm máu sông ta .
Ta muốn vớt ai ra ngoài sóng điện,
Đề nhìn xem sắc mặt với làn da.

Ôi ngông-cuồng ! ôi rồ-dại, rồ-dại !
Ta đi thuyền trên mặt nư ớc lòng ta.
Ôi ngông cuồng ! ôi rồ-dại, rồ-dại !
Ta cảm thuyền chính giữa vũng hồn ta !

HỒN LÀ AI

Hồn là ai ? là ai ? tôi chẳng biết,
Hồn theo tôi như muốn cột tôi chơi.
Môi đầy hương tôi không dám ngậm cười
Hồn vội mớm cho tôi bao ánh-sáng...
Tôi chết giả và no-nê vô vụn,
Cười như điên, sặc-sụa cả mùi trắng.
Áo tôi là một thứ ngọc hơn vàng,
Hồn đã cấu, đã cào, nhai ngấu-nghiến !
Thịt da tôi sượng-sần và tê điển,
Tôi đau vì rùng-rợn đến vô biên.
Tôi chìm hồn xuống một vũng trắng êm,
Cho trăng ngộp, trăng dờn lên tới ngực.
Hai chúng tôi lặng yên trong thồn-thức,
Rồi bay lên cho tới một hành-tinh,
Cùng ngả nghiêng lăn-lộn giữa muôn hình,
Đề gào-thét một hơi cho ròn ốc,
Cả thiên-đàng, trần-gian và địa-ngục.

Hồn là ai ? là ai ? tôi không hay,
Dẫn hồn đi rờng-rã một đêm nay,
Hồn mệt là mà tôi thì chết giấc...

CỔ - LIÊU

Gió lùa ánh-sáng vô trong bãi,
Trăng ngậm đầy sông, chày lúng-lai.
Buồm trắng phất-phơ như cuống lá,
Lòng tôi bát-ngát rộng bằng hai.

Tôi ngồi dưới bến đợi nường Mơ,
Tiếng rú ban đêm rạn bóng mờ,
Tiếng rú hồn tôi xô vỡ sóng,
Rung tầng không-khí, bạt vi-lô.

Ai đi lảng-lặng trên làn nước,
Vội lại ai ngồi khít cạnh tôi ?
Mơ sao ngậm cứng thơ đầy miệng,

Không nói không rằng nín cả hơi !
Chao ôi ! ghê quá trong tư-tưởng,
Một vũng cô-liêu cũ vạ đời !

SÁNG-LÁNG

Sông Ngôn đã im-lìm không tiếng sóng,
Mà lòng anh rào-rạt mãi không thôi !
Ở tầng cao khúc Nghê-thường đồng vọng !
Nghe gì đâu, em hỡi ! ráng mây trôi.

Anh đã thoát hồn anh ngoài xác thịt,
Đề chộp-chòn trong ánh-sáng mộng-lung,
Đề tìm em đưa hai tay ràng-rịt
Mảnh tình thiêng ngả-ngón giữa không-trung.

Anh đã gặp hồn em đương chói-với,
Bén Mê-hà trên giải nước mênh-mang.
Anh đã đón tình em bay phất-phới,
Như hương trắng đầm-thắm cõi không-gian.

Chúng ta biến, em ơi, làm thanh-khí.
Cho tan ra hòa-hợp với tinh-anh
Của trời đất, của muôn vàn ý-nghị,
Và tình ta sáng-láng như trăng thanh

HỒN LÌA KHỎI XÁC

Há mệnh cho hồn vắng lên muôn trượng,
Chơi-vơi trong khí-hậu chín tầng mây.
Ánh-sáng lạ sẽ tan vào hư-lãng,
Trời linh-thiên ; cao-cả gọi nồng-say...

Vì không giới, nơi trầm-hương vắng lặng,
Nên hồn bay vùn-vụt tới trắng sao,
Sóng gió nổi rùng rùng như địa-chấn,
Và muôn vàn thần-phách ngã lao-đao.

Cả hơi-hám muôn xưa theo ám-ảnh,
Hồn trơ-vơ không biết lạc về đâu ?
Và vương phải muôn vàn tinh-khí lạnh,
Hồn mê-mạn bất tỉnh một hồi lâu.

Rồi sáng-sốt bay tìm muôn tử-khí,
Mà muôn sao xa-cách cõi hoang-sơ.
Hồn cảm thấy bụi-ngùi như rớm lệ.
Thôi hồn ơi, phiêu-lạc đến bao giờ !

Hồn hãy thoát-ly ra ngoài tâm-lương
Là hồn đừng nghĩ-ngợi đến hồn trong,
Cứ đề mặc hồn ngoài bay lượn-vuông,
Ngao-du cùng khắp cõi trí mệnh-mông.

Xác ta sẽ hút bao nguồn trăng loạn,
Ngắm vào trong cơ-thể những hoa-hương,
Và sẽ thở ra toàn hơi thở sáng,
Đề trên cao, hồn khỏi lộn màu sương.

Rồi hồn ngắm từ-thi hồn tan-rã,
Bốc thành âm-khí loăng nguyệt cầu xa.
Hồn mất xác, hồn sẽ cười nghiêng-ngả,
Và kêu-rêu thăm-thiết khắp bao-la...

Ồi hồn thiêng-liêng không hề chết dặng,
Làm sao hồn chẳng hiểu nghĩa vô biên.
Ngày tận thế là ngày tán-loạn,
Xác của hồn, hồn của xác y nguyên.

Đêm nay ta khạc hồn ra khỏi miệng,
Đề cho hồn đỡ bớt nỗi bi-thương.
Nhưng khốn nỗi xác ta đành câm tiếng,
Hồn đi rồi, không nhập xác thê-lương.

SIÊU - THOÁT

Mới hay cỡi siêu-hình cao tốt bực,
Giữa hư-vô xây-dựng bởi trắng sao.
Xa lắm rồi, xa lắm, hải đường bao l...
Ai tới đó chẳng mê-man thần-trí,
Tòa châu-báu kết bằng hương kỳ-di
Của tình yêu rung-động lớp hào-quang.
Những cù-lao trôi-nổi xứ mệnh-mang,
Sẽ qui-tụ, thâu về trong một mối,
Và tư-tưởng không bao giờ chấp-nối.
Là vì sao ? Vì sợ kém thiêng-liêng.
Trí vô cùng lan nghĩ rộng vô biên
Cắt-nghĩa hết những anh-hoa huyền-bí.
Trời bát-ngát không cần phô triết-lý.
Thơ lảng-lai chấp-chứa những hàng châu.
Ta hiểu chi trong áng gió nhiệm-mầu ?
Những hạt lệ của trích-tiên đầy-đọa.

A ha ha ! say-sưa chê-chán đã.
Ta là ta hay không phải là ta ?
Có gì đâu, cả thề với cao-xa,
Nhu cội-rễ của trăm nguồn đạo hạnh.
Hớp rượu mạnh, máu càng hăng sức mạnh.
Ồi điên-rồ ! khoái-lạc đến ngất ngư.
Thương là thương lòng mình giận chưa nư.
Hồn vội thoát ra khỏi bờ trí-tuệ.

NGOÀI VŨ-TRỤ

Lụt Hồng-thủy trời không cho tái lại,
Khiến bồ-câu bay bổng quá không-gian.
— Ra không-gian là vượt hẳn thượng tầng.
Táp-tới đến ở ngoài kia vũ-trụ,
Nơi khí-tượng bốc ngùn muôn tinh-tú,
Nơi không cho hồn lại-vãng quan-chiêm.
Sáng vô cùng, sáng-láng cả mọi miền,
Không u-ám như cõi lòng ma quỷ.
Vì có đấng hằng Sống, hằng Ngự-trị,
Nhạc thiêng-liêng đồn trời khắp hư-linh.

Ồ say-sưa trên hết các tục tình,
Ồ thú lạ, những phút-giây thanh-thoát.
Hương cho thơm ứ đầy hơi khoái-lạc,
Máu cho cuồn run giận đến miên-man.
Hồn hỡi hồn, lên nữa, quá thỉnh-gian.

Tìm tới chốn chiêm-bao ngoài sự thực.
Mộng là mộng tràn-trề muôn vạn ước.
Tình thơm-tho như ngán lệ còn nguyên.
Ta ước-ao đầu đội mũ triều-thiên,
Và tắm gội ở trong nguồn ánh-sáng.
Cả những điệu ngọc vàng cao sang-sáng,

Lời vãng xa truyền-nhiễm đến vô song.
Bầu hạo-nhiên lồng-lộng một màu trong,
Không rung-động bởi tơ huyền não-nức.
Hồn hỡi hồn, bay ra ngoài kia mức,
Nơi thiên ịầu địa thảm giới Lâm-bô.
Say máu ngà, say nĩa tới chừng mô
Cả Vĩ-trụ tan theo ngày Phán-xét,
Là khủng-khiếp cả Trời Đất tiêu-diệt.

KHÓI-HƯƠNG TAN

Tối hôm nay muôn sao bơi nhấp-nhánh.
Sông Mê-hà đưa-đầy sóng triền-miền...
Thuyền anh buông lửng-lơ trong hiu-quạnh,
Tới em chưa, đã tới bến lòng em ?

Mộng yên-ương đang khi tìm rào-rạt,
Thuyền anh neo đậu trước bến Hàn-giang.
Nhưng yên-ương khi trắng sao bàng-bạc,
Biến mất rồi, anh thấy khói-hương tan.

XUÂN NHƯ Ý

Thay lời tựa

Cho mau lên ! đón ánh nguyệt vào đây... Lời thơ ta sẽ sáng trưng như thất-bảo. Tình-cảm ta sẽ nóng ran như mặt trời. Ý-lời ta sẽ cao-cường hơn ngọn núi.

Lạy Chúa Trời tôi ! Hãy ban cho tôi hằng hà sa số là ơn lành, ơn cả... Thơ tôi sẽ rất no, rất ớn, rất nư, trọng-vọng như tái-hoa, cao-sang như nhân-đức, chói-chan vô vàn phước-lộc...

Ồi ! Trời hạo-nhiên đây không phải là công-trình châu-báu của Người sao !

Lòng vô lượng đây không phải do phép-lắc mẫu-nhiệm của Đấng Vô-thỉ Vô-chung ?

Dưa ra, nào là nhạc thơm, hương gấm, mộng ngọc và hoa trinh-bạch, đàn ly-lao, tranh tuyệt phẩm...

Dưa ra, nào là gió chia-biệt, trăng đoàn-viên, chim từ-chiến, mây giang-hải, và nào là trời thanh-sắc, lòng nhũ-hương, niềm mọt-dư-ợc.

Vẫn là chưa bura, chưa đủ, chưa người được chi muốn sao !...

Phải mời cho được XUÂN THIÊN ra đời...

Bình-an cả và thiên-hạ...

Vì chưng muốn xuân là lương-thực ngon-ngọt, mĩ-vì, ánh xuân là nguồn tư-tưởng thơm-tho, linh-khiết, khi xuân là mạch trường sinh bất tử, linh xuân là cung cầm nguyệt mê-ly, tuổi xuân là NGỌC NHƯ Ý, tên xuân là DẠ LAN HƯƠNG.

Và xuân là phong-vị thái-hòa của năm muôn năm, trời muôn trời, châu-lưu trên thượng lũng không-khí, bàng-bạc cả giải Hà-sa, chen-lấn vô tận hồn tạo-vật...

*Loài người hãy tận hưởng một hơi cho đã ngân và cao
rao danh Cha cả sáng.*

*Và loài người hãy cảm ơn Thi-nhân đã đổ hết bao
nhiều nguồn máu-lệ, đã từng uống mật đắng-cay trong khi
miệng vẫn tươi-cười sớt-sảng...*

Hãy cầu nguyện bằng trăm kinh mây gió.

Hãy dâng cho một tràng chuỗi trắng sao...

*Thi-nhân sẽ vừa say-sưa, vừa điên-cuồng, ọc ra từng
búng thơ sáng-iáng, phương phi như một mùa XUÂN
NHƯ Ý.*

Viết lại Qui-nhơn trong một ngày rất
say, rất dại và rất nhớ, rất thương

HÀN MẶC TỬ

RA ĐỜI

Một chiều xanh, một chiều xanh huyền-hoặc,
Sáng bao-la vây lút cõi thiên-không.
Xuất thế-gian chưa có tại trong lòng,
Muôn ý-tứ say chìm nơi bất-giác ;
Hương cảm-dỗ mê người trong khoái-lạc.
A I A I A I

Thiên-địa đắm hoang-mang...
Lò đương khi thờ lạy cả Thiên-đàng,
Bay những tiếng tung-hô thánh đức,
Muôn thần phàm trong lằng lằng châu-chực,
Ánh hào-quang chan-chói ngất lưu-ly,
Ồi ! cao sang khôn ví, trọng ai bì...
Trên nước cả có vô vàn châu-báu,
Trí rất ngợp, bởi chung xuân hồn-hậu
Đã ra đời, theo lệnh của Ngôi Hai...
Ồi ! thánh tai, thánh tai và thánh tai !

Cả trời bỗng nổi lên muôn điệu nhạc
Rất trọng-vọng, rất thơm-tho, man-mác,
Rất phương phi, trên hết cả anh-hoa.
Xuân ra đời...

Điềm ngọc ấm như ngà,
Thơ có tuổi và chiêm-bao có tích,
Và tâm-tư có một điều rất thích,
Không nói ra vì sợ bắt say-sưa.
— « Chàng ơi ! chàng ơi ! Sự lạ hôm qua,
Mùa xuân tới mà không ai biết cả... »

ĐIỀM LẠ

Đức tin thơm hơn ngọc,
Thơ bay rồi thơ bay...
Mau gò giai-âm lại,
Sốt bột nghita đương say.

Có tin thôn xa đến,
Có điềm lạ đêm nay :
Đóng cửa mười phương lại
Đồn ánh-sáng vào đây.

Ngoài không-gian rất mất
Chim thanh-tước ra đời...
Nêu cao hơn tiếng nhạc
Mùa hát sẽ xanh tươi...

Năm nay tôi thương tuổi,
Sai hẹn với người xa...
Năm nay xuân nhắc mãi :
Nước mắt liền ứa ra...

NGUỒN THƠM

Trí đương no và khí xuân đương khoẻ,
Nhạc đương say và rượu vẫn còn thơm,
Nên muôn cánh thủy-tiên chưa dám hé
Trong phút-giây trân-trọng của linh-hồn.

Tiếng pháo đi : bao nhiêu kinh cầu-nguyện
Đều dâng lên cho đến chín tầng mây.
Hơi xuân ấm mĩ-vị hơn dạ yến,
Ta đem vơ trong ý-vị đêm nay.

Ta cho ra một giòong thơ rất mát,
Mới tinh-khôi và thanh-sạch bằng hương.
Trời như hộp phải hơi men ngan-ngát,
Đám muôn ngôi tinh lạc xuống mười phương

Cả trời bỗng điều điều như báu vớ :
Nên tiếng vang thềm dội đến thâm tâm,
Mà ta ngỡ đấng Tiên-tri muôn thuở
Giữa đêm nay còn đứng giảng Phúc Âm.

Tứ thời xuân, ! tứ thời xuân non nước !
Phút thiêng-liêng nhuần gội ánh thiều-quang.
Thiên-hạ bình, và trời tuôn ơn phước,
Như triều thiên vòn lượn khắp không-gian.

Ta há miệng cho nguồn thơ trào vọt :
Đường thơ bay sáng-láng như sao sa...
Trên lụa trắng mười hai giòng chữ ngọc
Thêu như thêu rồng phượng kết tinh-hoa.

Ta cao ngâm vọng vô cùng thanh-thoát
Khiến châu thân rung-động thề tơ-trăng
Toan ngắt đi trong cơn mê khoái-lạc,
Mẹ dấu-yêu liền vội đến tay nâng...

— « Đây, thi-sĩ của đạo quân Thánh-giá
Nửa đêm nay vùng dậy đề tung-hô,
Đề sát cho cả xuân xuân thiên-hạ
Hương mến-yêu là lộc của lời thơ. »

XUÂN ĐẦU TIÊN

Mai sáng mai, trời cao-rộng quá !
Gió căng hơi và nhấc lên mây.
Đôi lòng cũng ấm như xuân ấm,
Chỉ có ao xuân trông-trẻo thay...

Mai này thiên-địa mới tinh-khôi,
Gió căng hơi và nhấc lên trời,
Chim khuyên hót tiếng đầu tiên hết,
Hoa lá hồ-nghi sự lạ đời.

Trái cây bằng ngọc vỏ bằng gấm,
Còn mặt trời kia tợ khối vàng...
Có người trai mới im như nguyệt,
Gió căng hơi và nhấc lên ngàn.

Thuở ấy càn-khôn mới dựng nên,
Mùa thơ chưa gặt tốt-tươi lên,
Người thơ phong-vận như thơ ấy
Nào đã ra đời ngọc biết tên.

Xuân gấm đầu tiên giữa Cõi Đời
Mùi thơm ngây-dại sóng con người !
Hãy hoan-hô, lời cao như sấm :
-- Vạn tuế, bay ơi ! nắng rợp trời !

ĐÊM XUÂN CẦU-NGUYỄN

Trời hôm nay bình-an như nguyệt bạch,
Đường trăng xa, ánh-sáng tuyệt vời bay...
Đây là hương quý-trọng thấm trong mây
Ngời phép lạ của đức tin kiêu-diễm.
Câu tàn-tạ, không khen long cả phiếm :
Bút Xuân Thu mùa nhạc đến vừa khi
Khắp mười phương diễm lạ trổ hoài-nghĩ :
Cây bằng gấm, và lòng sông toàn ngọc ;
Và đầu hôm một vì sao liền mọc
Ơ phương Nam màu-nhiệm biết ngàn mô !
Vì muôn kinh đồn-dập cõi thơm-tho,
Thêm nghĩa-lý sáng trưng như thất-bảo.
Ta chấp hai tay lạy quì hoan-hào,
Ngửa trông cao, cầu-nguyện trảng không-gian
Đề vừa dâng vừa hiệp bốn mùa xuân
Nở một lượt giàu-sang hơn Thượng-đế.

Đã no-nê, đã bưa rồi, thế-hệ
Của phùng trai mê-mẩn khí thanh-cao
Phượng-hoàng bay trong một tối trăng sao
Mà ánh-sáng không còn khiêm-nhượng nữa ;
Đương cầu xin ọc thơ ra dưng sữa,
Ta ngất đi trong khoái-lạc của hồn đau..

Trên chín lầg, diêu-động cả trầ-châu
Đườg sống lại muôn ngàn hoa phầ-tiết,
Nhịp song đôi : này đây, cung cầm-nguyệt
Uóp lời thơ thành phước-lộc đườg tu
Tôi van-lon, thăm nguyện Chúa Giê-su
Ban ơn xuống cho mùa xuân hôn-phối;
Xin ỉứ-tha nhữg câu thơ tội-lỗi
Của bàn tay thi-sĩ kẻ lên trắg :
Trong bao đêm xao-xuyến vũng sông Hằng

NHỚ-THƯƠNG

Trầm ngán-nghe bay trong lãnh cung,
Xuân thơm bối-rối ngọt vô cùng ;
Ôi chao, Thánh-thượng vô tâm quá !
Lòng thiếp buồn như một tấm nhung.

Ở đây châu-báu vô tri hết,
Pho sách quần phương lộ ý nhiều...
Hãy tìm cho được hoa cung cấm,
Xem thử tên hoa có mỹ-miêu.

Ngoài kia xuân đã thắm duyên chưa ?
Trời ở trong đây chẳng có mùa,
Không có niềm trăng và ý nhạc,
Có người cung-nữ nhớ-thương vua...

Đừng ai nhắc-nhở đến xuân trong ;
Vô số là xuân chiếm mọi lòng.
Mỗi người đều có xuân riêng cả
Thiếp viết xuân trên mảnh lụa hồng..

THÁNH-NỮ ĐỒNG TRINH MARIA

Như song lộc triều nguyên : ơn phước cả,
Dâng cao dâng thần nhạc sáng hơn trăng.
Thơm-tho bay cho đến cõi Thiên-dàng
Huyền-diệu biến thành muôn kinh trọng thể.
Và Tổng-lãnh Thiên-thần quỳ lạy Mẹ
Tung-hô cầu đường hạ ngóp châu sa.
Hương xông lên lời ca-ngợi sum-hoà ;
Trí miêu-duệ của muôn vì rất thánh.

Maria ! Linh-hồn tôi ớn-lạnh !
Run như run thần-tử thấy long-nhan,
Run như run hơi thở chạm tơ vàng...
Nhưng lòng vẫn thấm-nhuần ơn trứu-mến.

Lạy Bà là Đấng tinh-truyền thánh vẹn
Giàu nhân-đức, giàu muôn học từ-bi,
Cho tôi dâng lời cảm tạ phò nguy
Cơn lộn-lự vừa trải qua dưới thế.
Tôi cảm-động rung rung hai hàng lệ :

Giờng thao thao bát tuyệt của nguồn thơ.
Bút tôi reo như châu-ngọc đèn vua ;
Trí tôi hớp bao nhiêu là khí-vị...
Và trong miệng ngậm câu ca huyền-bí,
Và tôi gầy gầy nằm một nệm hào-quang...

Tôi no rồi, ơn võ-lộ hoà chan.
Tấu lạy Bà, Bà rất nhiều phép lạ.
Ngọc như-ý vô tri còn biết cả
Huống chi tôi là Thánh-thè kết-tinh.
Tôi ưa nhìn Bắc-đầu rạng bình-minh,
Chiếu cùng hết khắp ba ngàn thế-giới...
Sáng nhiều quá cho thanh-âm vời vợi,
Thơm đường bao cho miệng lưỡi không-khen.

Hỡi Sứ-thần Thiên-chúa Gabriel,
Khi Người xuống truyền tin cho Thánh-nữ,
Người có nghe xông-xao muôn tinh-tú ?
Người có nghe náo-động cả muôn trời ?

Người có nghe thơ màu-nhiệm ra đời
Đề ca-tụng, — bằng hoa hương sáng-láng
Bằng tròn hạt, bằng Sao Mai chiếu rạng
Một đêm xuân là rất đổi anh-linh ?

Đây rồi ! đây rồi ! chuỗi ngọc vàng kinh.
Thơ cầu-nguyện là thơ quân-tử ý.
Trượng-phu lời và tông-đồ triết-lý,
là Nguồn Trăng yêu-mến Nữ Đồng-trinh,
là Nguồn Đau châu-lụy Nữ Đồng-trinh...

Cho tôi thấp hai hàng cây bạch-lạp,
Khói nghiêm-trang sẽ dâng lên trần-ngập
Cả hàn-giang, cả màu-sắc thiên-không
Lút trí khôn và ám-ảnh hương lòng
Cho sốt-sắng, cho mê-mê nguyện-ước...

Tấu lạy Bà, lạy Bà đầy ơn-phước,
Cho tình tôi nguyên-vẹn tựa trăng rằm,
Thơ trong-trắng như một khối băng tâm
Luôn luôn reo trong hồn, trong mạch máu;
Cho vỡ-lở cả muôn ngàn tình-đầu,
Cho mê-mê âm-nhạc và thanh-hương,
Chim hay tên ngọc, đá biết tuổi vàng,
Lòng vua-chúa cũng như lòng lệ-thứ.
Sẽ ngây-ngất bởi chung thơ đầy-ứ
Nguồn thiêng-liêng yêu-chuộng MẸ SÀU BÌ.

Phượng-trì! Phượng-trì! Phượng-trì! Phượng-trì!
Thơ tôi bay suốt một đời chưa thấu,
Hồn tôi bay đến bao giờ mới đậu
Trên triều-thiên ngời-chói vạn hào-quang?

NÀY ĐÂY LỜI NGỌC SONG SONG

Này đây lời ngọc song song,
Xin dâng muôn sóng tơ đồng vui vui.
Xin, dâng này máu đang tươi,
Này đây nước mắt đọng cười theo nhau.
Mới hay phong-vị nhiệm-màu,
Môi chưa nhấp cạn mạch sâu đã tuôn.
Ờ Địch ơi! lệ có nguồn,
Hãy chia bớt nửa nỗi buồn sang tôi.
Hôm nay trời lũng-lơ trời,
Giòng sông ánh-sáng sẽ trôi hoa vàng.
Tôi ngồi ở bến Hàn-giang,
Khóc thôi mây nước bàng-hoàng suốt đêm.

SAY CHẾT ĐÊM NAY

Trời hàn-giang đêm nay không sáng,
Lòng cô-liêu đồng vọng làm chi ?
Gió đông đoài gặp tình si,
Ôi chao quẩn-quít nói gì nhớ-thương.
Trăng cò-độ hết vương cànhr trúc
Hẹn đoàn viên tình thật chiêm-bao.
Đêm nay lại giống đêm nào,
Nhấp xong chung rượu buồn vào tận gan.
Say thôi lại muốn Nàng nâng-đỡ,
Nhưng Nàng xa từ thuở vu-qui.
Nhớ thối lòng những sầu-bi,
Lệ rơi vào rượu, hàng mi lờ-đờ...
Ta là khách bơ vơ phàm-tục,
Nhớ cầm trăng cung-bạc tiêu-tao.
Không ai trang-diềm má đào,
Cho ta say chết đêm nào đêm nay.

PHAN-THIỆT | PHAN-THIỆT |

Nhớ khi xưa ta là chim phượng-hoàng
Vỗ cánh bay chín tầng trời cao ngất...
Bay từ Đào Ly đến trời Đâu Suất;
Và lùa theo không biết mấy là hương...
Lúc đang vùn gặp ánh-sáng chặn đường,
Chạm tiếng nhạc, va nhằm thơ thiên-cồ...
Ta lôi-dình thấy trăng sao liền mờ :
Sao tan-tành rơi xuống vũng chiêm-bao,
Trăng tan-tành rơi xuống một cù-lao
Hoá đờ-điện đã rất nên tráng lệ.
Ở ngôi cao, ngược mắt ra ngoài bề
Phong-lưu ghê, sang-trọng chẳng vừa chi.
Ta mê-man như tới chốn Phụng-trì
Ở mãi đây không về Thiên-cung nữa.

Nhưng phép lạ ! có một vì tiên-nữ
Hao hao như nường nguyệt cỏi Đào-nguyên. .
Ta đắm-mê trong ánh-sáng trần-duyên
Và van lạy xin cô nường kết ngãi;
Mĩa-mai thay cho phượng-hoàng si dại
Là ta đây đương ở kiếp muôn chim...
Trở lại Trời tu-luyện với muôn đêm
Hớp tinh-khí lâu năm thành chánh quả.
Ta trở nên như ngọc dòng kim mả

Rất hào-hoa, rất phong-vận : Người Thơ...
Ta là trai khí-huyết ước-ao mơ
Người thực-nữ sanh giữa thời vô thượng.
Rồi ngây-dại nhờ thất-tình chỉ hướng,
Ta lang-thang tìm tới chốn Lầu-trang:
lầu Ông Hoàng, người thiên-hạ đồn vang,
Nơi đã khóc, đã yêu-thương da-diết...
Ôi trời ôi ! là Phan-thiết ! Phan-thiết !
Mà tang-thương còn lại mảnh trăng rơi...
Ta đến nơi — Nường ấy vắng lâu rồi.
Nghĩa là chết từ muôn trăng thế-kỷ ;
Trăng vàng ngọc, trăng ân-tình, chưa phi !
Ta nhìn trăng khôn xiết ngậm-ngùi trăng.
Ta vãi tung thơ lên tận sông Hằng,
Thơ phép-tác bằng kêu-rêu thống-thiết :
Hỡi Phan-thiết ! Phan-thiết !
Mi là nơi ta chôn hận nghìn thu,
Mi là nơi ta sầu-muộn ngát-ngư...

ĐỪNG CHO LÒNG BAY XA

Thượng-thanh-khí tiết ra nguồn tinh-khí.
Xa xôi đời trắng mọc nước Huyền-vi,
Đây Miên-trường, đây Vĩnh-cửu, Tề-phi I
Cao cao vượt với hai hàng bóng-vía.
Trời nhật-nguyệt cầu vòng bắt tứ phía,
Ôi Hoàng-hoa, hồn-phách đến nơi đây.
Hương ân-tình cho kết lại thành giây,
Mộng-manh như lời nhớ-thương hàng triệu.
Đàn cung bậc gió đồn lên âm-diệu,
Sững lòng chươ? Say chấp cả thanh-bai.
Sang chơi thôi, sang chơi thôi! mà ai,
Thu đây rồi, bước lên cầu Ô-thước,
Sao I Vàng sao rơi đầy trên sóng nước,
Đừng ngã tay mà hứng máu trời sa.
Thôi kéo về đừng cho lòng bay xa...
Thu vượn này, thu vượn ra như ý...
Mau rất mau trong muôn hoa kiều-my,
Mùa rất trai và ánh-sáng rất cao.
Đừng nói buồn mà không-khí nao nao,
Đề trai-voi này bông trắng lá giốc,
Đề phiêu-phiêu này, tờ thơ vàng-võ,
Đề dầm-dề hạt lệ ta đôi ta.
Tầng thượng tầng lâu-đài ngọc đơm ra,

Khỏi nhạt nhạt xen vô màu xanh biếc.
Tiếng huyền-địch gò theo tia yển-nguyệt,
Đầy-đưa dài hơi ngào-ngọt trầm mơ.
Thịnh không tan như bào-ảnh hư-vô,
Giải Ngôn-hà biến theo cầu Ô-thước
Và ước-ao và nhớ-nhung lần-lượt,
Đắm im-lìm trong vườn-tượng buồn thu.

In tại nhà In
nhà xuất bản SỐNG- MƠI

Huyền-Cận
**Lửa
thiêng**

Thế - Lữ
MẤY VẦN THƠ

**thơ
say**

Vũ
hoàng
Chương

Phạm-thiên-Thư

Thơ

**Động
Hoa
Vãng**

THƠ

HÀN-MẶC-TỬ

Ôn Như **nguyễn-văn-ngọc**

TỤC NGỮ PHÒNG GIAO

MỘT KHO VÀNG CHUNG CỦA NHÂN LOẠI

TRỌN BỘ 2 CUỐN

ĐÀO-DUY-ANH

VIỆT NAM VĂN HOÁ SỬ CƯỜNG

NHÀ XUẤT-BẢN
SÔNG MỚI

P.O. Box 2744
Fort Smith, AR. 72913
Phone: (501) 783-2210

SÁCH HAY — IN ĐẸP — GIAO NHANH

Để duy trì một nền Văn Hóa đang bị Cộng Sản Việt Nam huỷ diệt, và cung cấp một món ăn tinh - thần cho những Đồng Bào đang sống tha hương, chúng tôi đang cố gắng sưu tầm những tác phẩm có giá trị rồi in lại tại Hoa Kỳ.

Uớc mong được Quý Vị ở khắp mọi nơi cộng tác với chúng tôi bằng cách : nhượng lại hay cho mượn SÁCH, TRUYỆN, BÀN NHẠC, TẬP NHẠC, TRANH, ẢNH v.v.

Quý Vị sẽ hưởng những ƯU ĐÃI ĐẶC BIỆT của Nhà Xuất Bản SÔNG MỚI.

Giá: \$4.00